eKIND
BYBELSTORIES

Eksodus 16

Volg hierdie skakel om na die verhaal van *Kos uit die Hemel* te **luister**.

Hier volg die storie van *Kos uit die Hemel* as jy wil **saamlees**:

Stel jou voor jy stap deur ’n woestyn.

Oral om jou is sand, so ver as wat jy kan sien. Klippe. ’n Bossie hier en daar. Die son brand op jou kop. En jou voete is moeg, want jy stap al baie, baie dae lank.

Daar is ’n hele klomp mense wat saam stap. Honderde duisende. En tussen hulle stap ’n mamma, met haar twee kinders langs haar. Eli, die seuntjie. En sy sussie Lea.

En die mamma frons. Dit lyk asof sy nie eers die mense rondom haar raaksien nie. Sy steek haar hand in haar een drasak en grawe daarin rond. Maar sy kry nie wat sy soek nie.

Hierdie mense kom van ver af.

Hulle was eers in Egipte. En daar het iets wonderliks gebeur. Hulle het uit Egipte uit ontsnap, deur ’n groot see, op ’n pad van droë grond, reg tussen die water deur.

Maar dit was weke gelede.

En weet jy wat gebeur ná ’n paar weke se stap deur ’n woestyn?

Die kos raak op.

Die ma het elke dag minder en minder in haar sak gehad. ’n Stukkie brood. ’n Handjievol meel. En nou? Nou is dit byna alles op.

Eli kom loop langs haar. “Mamma, ek is honger.”

“Ek weet, my kind.”

“Wanneer eet ons weer?”

Die ma maak haar mond oop om te antwoord. En toe maak sy dit weer toe. Want sy weet nie.

Sy weet regtig nie.

Eli was nie die enigste een wat honger was nie.

Oral het mense begin kla.

Eers saggies. Dan harder. En toe het hulle by Moses begin uitvaar. Onthou jy vir Moses, die man met die stok?

“Moses! Hoekom het jy ons hierheen gebring? In Egipte het ons ten minste kos gehad! Daar het ons by die potte gesit en vleis geëet en brood geëet tot ons vol was. Maar jy! Jý het ons hierheen gebring om ons van honger te laat sterf!”

Nou, dit is ’n snaakse ding.

Net ’n paar weke gelede het hierdie selfde mense gesing en met tamboeryne gedans op die strand omdat God hulle gered het. En nou? Nou sê hulle dit was beter in Egipte.

Toe hulle honger geword het, het hulle die groot wonder van die see skoon vergeet.

Die mamma het ook gekla. Sy het nie hardop geskree soos party ander nie. Maar in haar hart het sy gedink: “Dalk is dit waar. Dalk gaan ons hier doodgaan op hierdie sand.”

En sy het na Eli en Lea gekyk, en haar hart het seer geword.

Maar daardie aand het Moses iets vir die mense kom sê.

“Luister,” het hy gesê. “God het julle gehoor. God weet julle is honger. En môreoggend… môreoggend gaan daar kos wees. Genoeg vir almal.”

Die mense het na mekaar gekyk.

Kos? Hier? In die middel van die woestyn? Waar sou kos vandaan kom? Daar’s niks hier nie. Net sand en klippe.

Die ma het daardie nag langs haar twee kinders gelê. Eli en Lea het gou aan die slaap geraak, soos honger kinders maak as hulle te moeg is. Maar die ma het eers wakker gelê en na haar kinders se asemhaling geluister.

“Kos? Van waar af?” het sy gedink. “Ek sal dit eers glo as ek dit sien.”

En toe, voor sy mooi weet, het sy aan die slaap geraak. Die nag het stil verbygegaan.

Die volgende oggend word Lea eerste wakker.

Sy loer by die tent uit. Iets lyk baie vreemd! Watter sagte wit dingetjie lê voor hulle tent se opening? Lea stap buitentoe.

Haar oë rek groot oop. Die hele omgewing, oral, so ver as wat sy kan sien, is vol klein, wit goedjies. Soos fyn, wit korreltjies. Dit lyk soos ryp op ’n koue oggend. Lea kyk op na die duine rondom hulle. Dit lyk asof iemand strooisuiker oor die hele woestyn gestrooi het.

“Mamma!” roep Lea. “Mamma, kom kyk!”

Mamma kom uit. Sy vryf haar oë in die lig van die oggendson. En Eli strompel agterna. Sy hare is nog deurmekaar van die slaap.

Hulle staan lank so en kyk na die wit goedjies wat oor die hele area versprei lê.

En al die mense in die kamp begin by hulle tente uitkom. Almal kyk na die wit goed, maar niemand weet wat dit is nie.

Twee mense draai na mekaar toe en vra gelyk: “Wat is dit?”

En die een ou langs hulle: “Ek weet nie. Wat ís dit?”

En 'n volgende een roep ook: “Wat is dit?”

En weet jy wat? Daardie naam het bly vassteek.

Want in hulle taal klink “wat is dit” omtrent soos die woord “manna.” En so het hierdie vreemde wit kossie sy naam gekry. Manna. Wat eintlik beteken: Wát-is-dit?

Stel jou voor jy eet elke dag iets met die naam “wat-is-dit.”

“Mamma, wat is vir ete?”

“Wat-is-dit.”

“Nee, ek vra wat is vir ete?”

“En ek sê mos vir jou: wat-is-dit.”

Moses stap nader en roep: “Dit is die kos wat God belowe het! Tel op, soveel as wat julle nodig het. Eet en word lekker vol.”

Eli en Lea hardloop die duine uit saam met al die ander kinders. Hulle tel manna op. Dit is lig en sag in hulle hande.

Lea tel die korreltjies met haar een hand op en stop haar ander hand met hulle vol. Eli probeer om méér as Lea op te tel, want “dis wat boeties doen,” dink hy. Hulle mamma staan nuuskierig en kyk.

En toe proe hulle daaraan.

Dit is lekker.

Soet. ’n Bietjie soos heuning. Amper soos ’n plaatkoekie wat met heuning gemaak is.

Eli se oë gaan groot oop. “Mamma! Dis lékker! Hierso, proe!”

Mamma steek haar hand uit en neem van die korreltjies by Eli. Sy sit dit in haar mond. Vir die eerste keer in baie dae kry haar mond weer 'n glimlag. Want vanaand sal haar kinders se magies vir 'n slag weer vol wees.

Almal het geëet. Tot hulle versadig was. En dáárdie aand, net voor donker, het daar ook nog voëls aangevlieg gekom. Kwartels, ’n hele swerm, sodat daar selfs vleis was om te eet. 'n Kwartel is amper soos 'n klein soort hoendertjie.

Die ma het daardie nag langs haar kinders gelê. Hulle magies was vol en haar hart was rustig.

Maar daar was ’n reël met hierdie manna. ’n Snaakse reël.

Moses het gesê: “Tel net op wat julle vir vandag nodig het. Moenie van die manna bêre vir môre nie.”

Sommige mense het gedink: ja-ja, dis maklik vir Moses om te sê. Maar wat as daar môre nie weer kos is nie? Ek gaan liewer ’n ekstra bietjie wegsteek. Net vir ingeval.

So party mense het ekstra manna opgetel en dit in hulle tente weggebêre vir die volgende dag.

En die volgende oggend…Sjoe! Ken jy daardie reuk van ’n toebroodjie wat die hele vakansie lank in jou skooltas gelê het? Daardie ou, muwwe, vrot reuk?

So het daardie weggesteekte manna geruik. Erger, eintlik. Dit was vol wurms. Dit het gevrót.

Almal kon dadelik ruik watter mense het manna weggesteek. Hulle moes dit gou-gou uitgooi en hulle tente oopmaak vir vars lug.

Want hierdie kos kon nie gestoor word nie. Jy kon dit nie ophoop en wegbêre en sê “nou het ek genoeg vir altyd” nie.

Elke oggend moes jy weer uitgaan. Elke dag moes jy weer optel. Elke aand moes jy

weer vertrou dat daar die volgende dag weer genoeg kos sou wees.

Weet jy wat? Elke dag wás daar weer genoeg.

So het dit aangegaan.

Die volgende dag was daar weer manna. En die dag daarna. En die dag daarna.

Elke oggend het Lea uitgeloer en die wit goedjies verstrooi oor die grond gesien. Elke oggend het sy en Eli uitgegaan en opgetel.

Ná ’n ruk was dit nie meer snaaks nie.

Die eerste oggend was dit ’n wonder. Almal het uitgeroep en gewys en verbaas gestaan.

Maar ná ’n week was dit gewoon. Ná ’n maand het niemand meer eers opgekyk nie. Eli en Lea het die manna opgetel soos ’n mens ’n alledaagse ding doen. Soos tande borsel of skoene aantrek of skottelgoed was.

“Gaan tel manna op,” het die ma gesê.

“Ag, Mamma, móét ons?”

“Gaan nou!”

Stel jou voor. Kos wat elke oggend uit die hemel kom. En ná ’n ruk kla die kinders omdat hulle dit moet gaan optel.

Die eerste keer is ’n wonder. En dan, as dit elke dag gebeur, hou ons op om dit raak te sien.

Maar weet jy vir hoe lank het daardie manna elke oggend gekom?
Veertig jaar.

Véértig jaar lank. Elke oggend. Nuwe kos. Genoeg vir almal. Vir Eli en Lea en hulle ma en honderde duisende ander mense. Elke dag. Veertig jaar lank.

Sodat Eli en Lea grootgeword het op kos uit die hemel. En toe hulle eendag self ma’s en pa’s was, het hulle eie kinders ook op daardie selfde manna grootgeword.

Vandag se storie eindig hier.

Met ’n mamma in ’n woestyn. Wat een nag wakker gelê het en gewonder het of daar ooit weer kos sou wees. En wat toe geleer het: ek kan God maar vir een dag op ’n slag vertrou.

En miskien is dit die snaaksste deel van die hele storie.

Die grootste wonder was nie net daardie eerste oggend toe almal verbaas was nie.

Die grootste wonder was al die oggende daarna. Al die gewone oggende. Toe niemand meer opgekyk het nie. Toe dit net … daar was. Elke dag. Sonder ophou.

Soms is die dinge wat ons die maklikste miskyk, die brood op die tafel, die ma of pa wat elke dag kos maak, die son wat elke oggend opkom. Die dinge wat die getrouste vir ons sorg.

Elke dag.

Weer en weer en weer.

Vir ouerharte

Dié verhaal vind ons in Eksodus 16. Die Israeliete is nou vry van Egipte, maar hulle reis deur die woestyn raak moeilik. Hulle kos raak op, hulle kinders is honger en die mense begin wonder of daar vir hulle ’n toekoms is. In hulle angs verlang hulle selfs terug na Egipte, al was dit die plek waar hulle slawe was.

God hoor hulle nood. Elke oggend gee Hy vir hulle manna, ’n vreemde kos wat soos klein wit korreltjies op die grond lê. Elke gesin ontvang genoeg vir daardie dag. Saans stuur God ook kwartels. Die manna word vir die volk ’n daaglikse herinnering: **God sien hulle, God weet wat hulle nodig het en Hy sorg vir hulle op hulle pad.**

Eksodus 16 gaan oor meer as kos. God leer Sy mense **om Hom vandag te vertrou.** Hulle kan nie alles vir die toekoms bymekaarmaak en wegsteek nie. Hulle ontvang elke oggend weer wat nodig is. Die verhaal wys **’n God wat Sy mense geduldig leer** om vry te leef en op Hom te vertrou.

Wat hierdie storie vir kinders wys

- God sien raak wanneer ons bang, honger of bekommerd is.
- God gee vir Sy mense wat hulle nodig het, dag vir dag.
- Gewone dinge, soos kos op die tafel en ’n nuwe oggend, kan ons help onthou dat God sorg.

Gesels met jou kind

Jy kan eenvoudige vrae vra soos:

- Hoe dink jy het Eli en Lea gevoel toe daar nie meer kos was nie?
- Hoekom dink jy was die manna so ’n groot verrassing?
- Wat sou jy gedink het as jy elke oggend kos op die grond voor julle tent kry?
- Watter gewone dinge wys vir ons dat daar vir ons gesorg word?

Jy kan ook saam sê: “Dankie, Here, vir kos, vir ons huis en vir die mense wat elke dag vir ons sorg.”

’n Dieper gedagte vir ouers

Kinders kan dalk wonder hoekom die Israeliete so gou vergeet het van God se wonder by die see. Dit help om eerlik te wees: **honger en onsekerheid maak mense bang.** Wanneer ons bang is, kan ons maklik vergeet van die kere toe ons reeds gehelp is. Die Israeliete se gekla wys dat hulle nog moes leer wat dit beteken om God te vertrou, nadat hulle uit Egipte bevry is.

Die manna leer hulle dat **God se sorg dikwels op ’n eenvoudige, herhalende manier kom.** Elke oggend moes hulle weer uitgaan en optel. Party het probeer om ekstra vir die volgende dag weg te steek, maar die manna het vrot geword. Dit was nie omdat God hulle wou laat honger ly nie. Hy het hulle geleer dat daar elke dag weer genoeg sal wees.

Ons hoef hierdie verhaal ook nie vir kinders te vertel asof geloof beteken dat ons nooit bang of bekommerd mag wees nie. Die mamma in die storie is bang vir haar kinders se honger mae. God ontmoet haar en die volk juis in daardie bekommernis. So kan ons ook ons kinders leer: wanneer ons nie weet hoe môre gaan lyk nie, mag ons vandag vir God vra vir wat ons nodig het.

